GÜLLERİMİ VER ANNE

Ahmet Sezgin

1.
Gül yetiştirdi annem bahçemizde
Kırmızı renkli, Muhammed kokulu güller.
Gülü her koklayışımızda
Salâvat getirirdik gül Peygambere
Güller, mazot kokmadan önce.

Gül masalları anlatırdı geceleri annem bize.
Gül ile bülbülün aşkını dinlerdik heyecanla.
Bülbülle ağlar, gülle çağlardık!
Ferhat ile dağı deler, Şirin ile yanardık!
Gül desenli yastıklarda uyurduk
Rüyalarımızı çalan televizyon olmadan önce.

Gönüllerimizde güller açardı bir zamanlar;
Sabaha kadar güle göz kırpan
Ayı ve yıldızları kıskanırdık.
Hilâle bakıp gonca gülümüzü düşünürdük.
Sabah ezanıyla uyandığımızda
Güneşten önce biz öperdik gülümüzü
Peygamber kokulu güller solmadan önce.

Gül yetiştirirdi annem bir zamanlar
Kırmızı renkli, Muhammed yüzlü güller…
Ak sevdaydı, vuslattı gül, gönül bahçemizde
Gül, kara sevdaların kurbanı olmadan önce.

Güllerimiz vardı bir zamanlar anne!
Peygamber yüzlü, tertemiz kokulu güller…
Gül kokulu, gül yüzlü, gül insanlar vardı
Yaban gülleri, ayrık otları
Gönül bahçemizi sarmadan önce.

Gül kokulu Peygamberimizi severdik
Gül dudaklardan okunan mevlitlerde.
Gül suyu dökerdik gül insanlara.
Unuttun mu yoksa anne?
Küçük evimiz de gül kokardı
Egzoz kokulu güller olmadan önce.

2.
Radyasyonlu yağmurlarla sulanan
Hormonlu bitkiler arasında büyüyor güller.
Kristal vazolarda boynunu büküyor güller.
Küstü sahte hayata, sahte insanlara,
Azotlu topraklara, kirli havalara küstü o güller.

Hicret etti ötelere, yüce dağlara Peygamber gülü.
Kirlerden arınmış topraklarda yetişen
Kardelenlere gıpta ediyor güllerin anne.

Sevmiyorum o sahte gülleri anne!
Senin güllerin yetişmiyor şimdi artık bahçemizde
Besmeleyle diktiğin, gözyaşlarınla suladığın,
Sabırla büyüttüğün güller nerde anne
Kutlu doğumlara mı kaldı o gülleri koklamak?
Lâleler, menekşeler de garip kaldı anne.

Gül dudağın, gül yüzün neden gülmüyor, anne?
Ne o, hüzün çiçekleri gibi sende mi ağlıyorsun?
Klorlu suyla suluyorlar gülün toprağını.
Rahmânî gözyaşınla sula gülleri yine
Ne olur Muhammed aşkına, Allah aşkına
Yetiştir o güllerini, lâlelerini anne!

Artık Muhammed kokulu güller açmıyor.
Güllerimi ver bana anne, lâlelerimi!
Lâl oldu dilimiz, hazan oldu baharımız!
Petrol kokulu, yapma gülleri sevmiyorum.
Muhammed kokulu güllerimi ver anne!
Özledim âsûde bahçende açan güllerini.
Bana gül yüreğinden güller der anne!

Gülsüz baharın neşesi de yok anne.
Toprağa, suya düşen cemreler,
Gönülleri ısıtmıyor artık anne.
Gönüllerde zakkumlar yetişiyor gül yerine.
Unutuldu ilâhî aşkla yanan Yunus Emreler.
Yüreğimizde eylül hüzünleri var anne!

3.
Mahkûm edildi o güller beton saraylarda
Selâm gönderemiyor güneşe ve yıldızlara.
Peygamber kokulu gül gelmeden
Eskisi gibi kokmuyor çiçekler anne.
Gülün manevî huzurunda saf tuttu çiçekler,
Gülün şehadetle dönmesini bekleyecekler.
Gönül bahçemizde hasret var, hüzün var!
Bak, hüzün çiçekleri de ağlıyor anne!

Kuruyan, toprak değil, yüreğimizdir anne!
Kirlenen, yalnız hava değil, ruhumuzdur anne!
Açmayan, yalnız gül değil, gönlümüzdür anne!
"Ya lâle açmalıdır göğsümüzde yahud gül" anne!

Ahmet SEZGİN (Samsun, 1966)
Güllerimi Ver Anne, Ahmet Sezgin,
Etüt Yayınları, Samsun, 1999.